

[Aksel Møller.]

af det mest lidenskabsløse, jeg har hørt om en sag, hvori der var så megen lidenskab som i denne. Med denne redegørelse og den tone, hvori statsministeren gav den, har han yderligere understreget Danmarks tilbageholdenhed i denne sag.

Det konservative folkeparti har i alt fald for sit vedkommende stadig rådet den højtærede regering til at yde Danmarks støtte som en bistand til det færøske landsstyre og dermed som et bidrag til at sikre det færøske hjemmestyres autoritet nu, da det første gang blev udsat for en meget alvorlig indre prøvelse. Der har da heller ikke — det vil jeg gerne have fastslået — på noget tidspunkt været tale om en mægling mellem landsstyret og de færinger, der modsatte sig, at loven kunne ske fyldest i Klaksvig. For naturligvis gælder den lov også på Færøerne, at der mægles ikke mellem myndighederne og lovbyrderne.

Jeg har forstået den højtærede statsministers redegørelse således, at også for ham og hans regering var både politiets færd og den højtærede finansministers sidste besøg på Færøerne en følge af opfordringer fra landsstyret. Jeg har håbet, at denne bistand til de færøske autoriteter har været en god hjælp til en endelig løsning af lægestriden, og jeg håber, at genoprettelse af ro og orden på Færøerne dermed er sket. Men ro og orden vil ikke kunne opretholdes på Færøerne fremover, hvis urostifterne kan komme ustraffet fra det, de har gjort, og mit parti går derfor ud fra, at der ikke er givet noget løfte til nogen om at forme den offentlige tiltale således, at retten bøjes.

I den tale, den højtærede statsminister har holdt den 1. maj, og som det ærede medlem hr. Erik Eriksen har beskæftiget sig indgående med, var det, som først sprang i øjnene, den foragt, som den højtærede statsminister lagde for dagen for den opposition, som hans parti havde haft i dette høje ting. Han talte om, at den havde „reserveret sig de ansvarsfri pladser på den billige langside“, og om „den enestående fiasko“, som venstre og det konservative folkeparti alligevel havde lidt.

Jeg fremdrager denne tale som et eksempel på, at selv store begavelser kan komme til at sige flade bemærkninger, som de vel burde rødme over, når de bagefter ser dem

på tryk. En statsminister vil måske ikke altid føle sig for god til at skildre sine modstandere som en slags løjsere, der handler ud fra de laveste instinkter, men mit 30-årige kendskab til Danmarks nuværende statsminister siger mig, at i alt fald han burde være hævet over den slags.

1. maj-talens demagogiske fordeling af sort og hvidt har ikke meget med virkeligheden at gøre. Det ærede medlem hr. Erik Eriksens påvisning af, hvorledes denne sal deler sig i så afgørende spørgsmål som forholdet til Danmarks udenrigs- og forsvarspolitik, burde have advaret den højtærede statsminister imod en sådan demagogik, for det er ikke noget sanddru billede af de politiske forhold, som den højtærede statsministers tilhørere fik tegnet i statsministerens tale. Jeg tvivler på, at tilhørerne har troet på det, statsministeren sagde ved den pågældende lejlighed om, at oppositionen virkelig er så tåbelig som skildret, for var det tilfældet, burde den højtærede statsminister jo have opnået betydelig større resultater, end han faktisk har.

Hvad er det, der er lykkedes for den høje regering? Det er at undgå valg. Det spørgsmål melder sig imidlertid umiddelbart: Hvordan er det gået med de løfter, som socialdemokratiet gav på valgdagen i 1953? Man lovede os en ny politik hertillands. Hvor blev den af? Det ærede medlem hr. Erik Eriksens gennemgang af valgbrochurerne skal jeg ikke fortsætte. Jeg skal blot spørge den højtærede statsminister, om han finder, at lovgivningen i den folketingssamling, som nu er ved at afsluttes, dækker, hvad socialdemokratiet har lovet. Behøver jeg at spørge til den lave rente eller til tilslagnet om et ekstraordinært stort boligbyggeri eller til folkepensioneringen eller til skattereformen uden skattefradragret eller i det hele taget til noget andet reformarbejde, som den højtærede statsministers parti samlede under etiketten „En ny politik“?

Vi har i dag den højeste rente, vi nogen sinde har haft, og der er intet, der tyder på, at der er nogen udsigt til, at den skal blive lavere foreløbig. Bremserne er sat i for boligbyggeriet, således at byggerytmen forlængst er slået i stykker, og ser vi på den lovgivning, der er gennemført i samlingens løb, er den, forsåvidt angår reformer, blevet